

Til *justitsministeren* (1/2 78) af:

Brusvang (CD):

»Vil ministeren nærmere begrunde, hvorfor de af en kreds af beboere i Christiania i detaljer trufne forberedelser med henblik på gennem provokerede masseopløb at standse luft- og togtrafikken m. v. ikke er strafbare som forsøgshandlinger, jfr. den hidtidige strafferetlige praksis, hvorefter konkret forberedelse og planlægning af forbrydelser straffes som forsøg?«

(Spm. nr. 420).

Begrundelse.

Justitsministeren har i sit svar af 25. januar 1978 på mit spørgsmål nr. 366 af 20. januar 1978 meddelt, at politiet og justitsministeriet er bekendt med de af christianitterne fremsatte trusler, men at disse udtalelser ikke har givet politiet og justitsministeriet anledning til iværksættelse af strafferetlige undersøgelser.

Svaret er mere end overraskende. Hvis ministeren fastholder dette standpunkt, vil der efter spørgerens vurdering være tale om en opsigtsvækkende ændring af den hidtidige strafferetlige praksis, således som den også er fastlagt ved talrige domstolsafgørelser. En sådan vidtgående ændring med hensyn til indholdet af det strafferetlige forsøgsbegreb kræver i det mindste en nærmere og udtrykkelig motivering fra justitsministerens side. Konsekvensen af ministerens foreløbige standpunkt synes at være, at det herefter fremover skal være tilladt at forskaffe sig indbrudsværktøj, tegninger over bankers boksanlæg samt træffe aftale med sammen- svorne med henblik på et bræk.

Besvarelse (7/2 78):

Justitsministeren (Erling Jensen):

Ved besvarelsen af 25. januar 1978 af spørgsmål nr. 366 gav justitsministeriet udtryk for, at politiet og justitsministeriet havde mærket sig visse offentligt fremsatte tilkendegivelser fra en gruppe beboere på Christiania. Disse tilkendegivelser havde som anført i besvarelsen ikke givet anledning til iværksættelse af strafferetlige undersøgelser. Det tilføjedes endvidere, at en til Københavns

politi indgivet anmeldelse om spørgsmålet ville blive behandlet på sædvanlig måde.

Det følger af retsplejelovens opbygning af anklagemyndigheden og beføjelsen til at rejse tiltale i straffesager, at justitsministeriet i almindelighed ikke som 1. instans giver udtryk for den strafferetlige vurdering af en konkret sag. Justitsministeriet finder ikke, at dette princip bør brydes i den foreliggende sag. Det tilføjes, at besvarelsen af 25. januar d.å. ikke er udtryk for en ændret vurdering af strafbare forsøgshandlinger.

Til *socialministeren* (1/2 78) af:

Voigt (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at en privat børnehave med over 5 børn af myndighederne kan kræves lukket, hvis børnehaven ikke beskæftiger et vist antal pædagoger, samt om der kan stilles krav om, at børnene ikke må benytte trapper, når de skal på toilettet?«

(Spm. nr. 421).

Begrundelse.

Hvis ministeren – hvad der forhåbentlig ikke sker – bekræfter ovenstående, bedes det i besvarelsen nøje præciseret, hvilke regler der gør sig gældende for driften af en privat børnehave med over 5 børn, og hvor der ikke modtages tilskud af det offentlige.

Besvarelse (7/2 78):

Socialministeren (Eva Gredal):

I begrundelsen for spørgsmålet efterlyses en præcisering af de regler, som gælder for at opnå tilladelse til drift af en privat børnehave med over 5 børn, der ikke modtager tilskud fra det offentlige. Jeg må derfor gå ud fra, at spørgsmålet vedrører krav til godkendelse af private børnehaver, der drives af private uden offentlige midler.

Efter bistandslovens § 63, stk. 2, må dagplejehjem og lignende, der modtager flere end 5 børn under 14 år i pleje mod betaling, og som drives af private uden offentlige midler, kun oprettes og drives med tilladelse fra det sociale udvalg.

I socialministeriets cirkulære af 30. september 1975 om dag- og døgnpleje m. v. efter bistandsloven er i pkt. 5 bl. a. fastsat, at afgørelse af, om et dagplejehjem kan opnå